

JOGTUDOMÁNYI KÖZLÖNY

KAPCSOLATBAN A DÖNTVÉNYEK GYŰJTEMÉNYÉVEL

SZERKESZTŐI IRODA:

Üllői-út 2. szám, III. em.

Megjelen minden pénteken.

KIADÓ-HIVATAL:

egyetem-utca 4-ik szám.

Előfizetési díj: félévre ... 3 Ft negyedévre ... 3 Ft A megrendelések a kiadó-hivatalhoz intézendők. — A kéziratok bérmentve a szerkesztői irodába.

TARTALOM: Tanulmányok a magánjog dogmatikájából. Dr. FARKAS LAJOS kolozsvári egyetemi tanártól. — Észrevételek az általános magánjogi törvénykönyv tervezetéről. Dr. HALLER KÁROLY kolozsvári egyetemi tanártól. — Törvénykezési Szemle: Döntvénybírálat. SARLAY EDE ügyvédől. — A telekkönyvi reformkérdések. KÁPLÁNY GÉZA erzsébetvárosi kir. törvényszéki bírótól. — Adalékok az osztrák törvénykezési eljárás ismertetéséhez. ADLER ADOLF bécsi ügyvédől. — Különfélék. MELLÉKLET: Curiai Határozatok. — A kir. tábla elvi határozatai.

Tanulmányok a magánjog dogmatikájából.

Dr. FARKAS LAJOS kolozsvári egyet. tanártól.

A/ A jogügylet.

Bevezetés nélkül kezdeni valaminek tárgyalását olyan dolog, mondja GAIUS, mint ha valaki mosdatlan kézzel fog munkához.

Bármily csekély jelentősége is legyen következő fejtegetéseimnek, igyekszem tehát, hogy legalább «mosdatlan» ne lépjen a szíves olvasó elé.

Az ember gondolatának a szó nem mindig pusztán közlő eszköze, hanem olykor az eszme fentartója és terjesztője. Valamely szónak könnyű és gyors elterjedése ilyen esetben aztán a legközvetlenebb bizonyítéknak vehető arra nézve, hogy a hozzá kötött gondolat könnyen érthető, a közgondolkodásba minden nehézség nélkül átmenési jó tulajdonosággal bírt: életre való, mint mondani szokták.

Nincs az újabb jogi terminológiában pedig szó, mely könnyebb, gyorsabb és nagyobb elterjedést talált volna, mint a «jogügylet». E nélkül a jogász ma már szinte beszélni sem tud, mely körülmény tehát legitimitásjául eléggé szolgálhatna.

Ámde «gyanakodók vagyunk mindnyájan, embereknek fia» s a sok más species között a «civilista» még hozzá azt tartja: «parum est ut non subverti possit.» A miből könnyen érthető, hogy a fenebb mondottak dacára a «jogügylet» is tudja, mi az a «létért való küzdelem.» Különösen a legújabb időkben kétségbe vonjuk, hogy a római jogtudomány fényes multjával dicsekedhetne; hogy az új dogmatika kifogástalan fogalmai között méltó helye lenne; sőt még azok is, kik védelmére kelnek, hajlandók legalább «gyengeségeit» beösmerni, szóval mindenképen támadva van.

Nálunk eddigelé, tudtommal, még teljes békeességben volt. Sőt előtte áll törvényesítése. Magam részéről sem fogom nagyon bántani. De mert mégis jó hírneve épen szülőföldjén lett kétségessé téve, azt hiszem, nem lesz felesleges, ha a sorompó felemelése előtt kissé vizsgálat alá vesszük, s elmondjuk vele: hogyan és hol jött e világra, mi célja van és miként tudott ennek eddigelé megfelelni?

I.

1. Mivel az ellenkezőnek kimutatása a dolog lényegére nézve úgy sem fogna sokat nyomni, vegyük fel valóságként, hogy a jogügylet elvontnak nevezett, általánosított alakját a római jogi dogmatika még classicus korszakában sem ismerte: a «negotium» szó egészen más, csak az obligatiók kategóriájába eső ügyletekre vonatkozó fogalmat fedvén*.

* PERNICE, *Marc. Antist. Labeo*. I. 403—404 old.

És mert a közép- és ujkori jogtudomány e század elejéig e tekintetben is csak a római jognak hol jó, hol rosszabb reproductiójáig tudott eljutni, tehetjük mindjárt azon további concessiót, hogy keletkezése az új «rendszer» fellépésének idejére esik; sőt a felvett szempontból, úgy vélem, egészen helyesen fogok haladni, ha még itt is a kezdetleg s nyomokat mellőzve, dogmánk történetét mindjárt ott kezdem, a hol már igaz voltára számot tartó, a jogrendszerrel összefüggésbe hozott eszmeként áll előttünk t. i. SAVIGNY constructiójával. Nála található ugyanis a jogügylet fogalmának egyenesen a rendszer alapeszméjéből levezetett következő meghatározását:

«akarathatározások vagy jogügyletek alatt azon jogi tények értendők, a melyek nemcsak szabad cselekmények, hanem a melyeknél a cselekvőnek akarata egyuttal valamely jogviszonynak keletkezése vagy megszüntetésére közvetlenül van irányozva.»*

A SAVIGNY *Systemjének* nyomán haladott «Pandekták» elterjedése után e néhány sorral állandóan találkozunk. De már sok idő telt el míg a német dogmatika az itt letett eszmét egész hordereje szerint tudta méltányolni. Pedig alig kapunk ama rendszerben tételt, mely akár a tárgyilagos, akár az alanyi jog szempontjából véve, mélyebbről merítve, az előző korszakokhoz viszonyítva a conceptióban több eredetiséget tüntethetne fel. Kétségtelen ugyan, hogy a mester ezen is a multnak teljes ismerete és tekintetbe vételével dolgozott; különben dogmája a köztudatba sem oly könnyen, sem oly tartós eredménnyel át nem ment volna. De a történet, a mult, itt azon ritkább tüneményben jelenkezik, mely az eszme kibontakozását, tökélyesbült tartalmát határoolja.

2. A XVI. század második felében a glossátor-iskola nagy hírnevével vetekedő u. n. francia-iskola gazdag örökséget hagyott ugyan maga után. CUIACIUS szerencsés keze az elrejtve és elfeledve hevert római jogemlékeket egymásután hozza napfényre s feldolgozásuknál éles esze a kritika és exegesis örökbecsü mintáit létesíté, bámulatos munkaereje a római jogot addig nem ismert sokoldalúságában és terjedelmében állítá a tudós szellemtől áthatott kortársak elé. Mig másfelől nagy vetélytársa és ellenfele, DONELLUS, híres kommentáriusaiban a pozitívjogi dogmatika teljes felkarolása mellett már a «rendszer» eszméjét és a jogi fogalmak construálása körül a tudomány feladatát emeli ki.** S mégis minő meglepő eredmény! A következő idők a jogtudomány hanyatlásának korszaka. A sok terjedelmes munka, bámulatos írói szorgalom dacára, folytonos a panasz, hogy a jogtudomány nem tesz semmi előhaladást. CUIACIUS nagyszerű műveiből tudós vagy tudakos régészet, DONELLUS-éből legulejesség, szók felett vitatkozó, merev dogmatismus hajt ki. Mig SAVIGNY fellépésével, mint a nap elől a köd, fosz-

* SAVIGNY, *System des heut. Röm. Rechts*. III. k. 114. §: «Unter Willenserklärungen oder Rechtsgeschäften sind diejenigen juristischen Thatsachen zu verstehen, die nicht nur freie Handlungen sind, sondern in welchen zugleich der Wille des Handelnden auf die Entstehung oder Auflösung eines Rechtsverhältnisses unmittelbar gerichtet ist.» A kezdetleges nyomokat illetőleg l. SCHALL, *der Parteiwille im Rechtsgeschäft*; PENICE, *Rechtsgeschäft und Rechtsordnung*, a «Zeitschrift f. d. Privat- und Öffentliche Recht der Gegenwart.» VII. köt. 466 és köv. old.

** DONELLUS, *Commentarii de iure civile* Vol. I, cc. 1. 2.

lik szét ama szellemtelen betűszürkület; üde munkakedv, folytonos haladás jelzi lépten-nyomon a jogtudomány visszanyert birtokát. A régészet történeté: a jelen magyarázójává; a dogma: a fejlődés természetes eredményének pihenő pontjává lesz. A jogeszme a közéletben felszínre kerül, egyesek és egész népek újra bizalommal ölelik magukhoz, mint olyat, a mi az öntudatra emelőleg és bátorítólag tud hatni. Persze, hogy a «bölcs törvényhozók» csatlótsai, főleg az utóbbi körülmény miatt, nagyot kiáltanak; SAVIGNY-t demagognak, veszedelmes forradalmárnak nevezik. De ez a dolgon mitsem változtat: SAVIGNY körül a kor legkiválóbb tehetségei sorakoznak.

Honnét ezen ellentét? kérheti bárki is. Talán SAVIGNY nagyobb lángész mint CUJACIUS vagy DONELLUS és még több más fényes név? Semmi esetre. Az ok más-hol rejtett, a mit ma már, SAVIGNY sikerei után kimutatni, többé nem mesterség. Ránk itt ebből csak az tartozik, hogy az új tudomány a jog természetét és forrását tisztán oda állítva, az intézmények állandó és természetes criteriumát, a jogvilág tüneményeinek meghatározására az igaz mértéket adta kezünkbe. Kimondatott a nagy elv, hogy az ember jogait nem a természet, hanem az állam kezéből kapja. Az emberi minőségben rejlik ugyan azok szükséges volta és lehetősége: a jog mindenkire nézve belső szükségképesség; de azért fejlődése nem kevésbé marad individuális, sőt esetleges, és terjedelmére nézve felette különböző. Hogy a jogok életprocessusának megismerése és elősegítése képezheti egyedüli feladatát a jogtudománynak, s hogy azok természete adja az utat és módot, a melyen e célja felé haladnia kell. «Minden jogviszony saját szabálya alatt áll, mely szerint valakire nézve keletkezik, és ismét megszűnik. E szabályok annyira fontosak, hogy némely jogviszonynál a kutatás és megismertetés kizárólagos tárgyát képezik. De azért a csak egyes viszonyokat érintő szabályok mellett, van sok és fontos közös határozmány, melyeket csakis akkor fog valaki helyesen érteni, ha azokat épen mint közösöket fogja fel és állítja össze.»* A mi más szavakkal azt teszi, hogy az *átalános* és *különös* törvénye a jogviszonyoknál is saját természete szerint nyilatkozik: a megismerés tehát csak a szét- és összetartás módjával lehetséges. Az első lehetővé teszi az esetlegesnek az állandótól való különválasztását; az utóbbi az általánosnak olyan összetételét, hogy benne a jelenségek egész sora közös alapját fogja megtalálni. Az elsőnek egyik legegyszerűbb kiválása a «jogi tény»; a másodiké a jogi tény teljesebb formációja: a «jogügylet».** Mert a jogügylet a) tény (factum), mely a jogra nézve relevans; b) a cselekvésre jogosult alany ténye; c) nem véletlen azaz akaratán kívül eső ok eredménye, minek folytán d) cselekvény és pedig az utóbbi oknál fogva a személy szabad cselekvénye, melynek célja a külállapot változtatása, a mi közelebből valamely jogviszonynak keletkezését vagy megszüntetését jelenti. Átalános, mert a species keletkezése minden esetben benne valamely momentum változását tünteti fel. Mig másfelől egy már kiváltabb, önállóbb kategória a jog azon többi más tényeivel szemben, melyeknek hatálya az alany akaratán kívül eső tény, vagy a melyek singularitásuk következtében egy közös szempontra még vissza nem vihetők, genussá még nem fejlődtek. Végre nem «üres elméleti, iskolás schema,» mert tartalma a jog organicus tulajdonságánál fogva az általánosnak a különössel szemben positivuma. Méltán lett tehát a dogmatikába felvéve, és méltán foglalja el abban ma is helyét.

* SAVIGNY i. m. 104. §.

** Talán nem is kellene figyelmeztetnem, hogy itt szorosan a felvett intézmény felé haladván, az általánosnak többi alakjait mellőzhetem. Mennyire fundamentalis általánosság azonban a jogügylet épen a «rendszer» szempontjából, mutatja azon körülmény, hogy az csak a rendszer változtatásával mellőzhető.

Ámde más kérdés, vajon a magában jogosult eszmét SAVIGNY helyesen is dogmatizálta? Nincs-e abban több vagy kevesebb mint kellene? Ezen kérdésre válaszol dogmánk további története.

3. Átalánosan elismerték mindjárt, hogy SAVIGNY dogmájában a magánjogi dogmatika lényeges haladása foglaltatik. De úgy látszik főérdemét eleinte csak abban találták, hogy a cselekvénynek «közvetlen» célta tűzvéni ki, ez által azt előbbi határozatlanságából kiemelte. Még PUCHTA is jogügyletnek vesz minden cselekményt, melynek jogi hatálya van:* holott a cselekmény önmagában véve más tényről csak abban különbözik, hogy az eszének és szabad akaratának birtokában lévő embernek, esetleg valamely irányban jogilag relevans ténye. Kifogásolták azonban azt, hogy a mint PUCHTA általánosan véve, úgy nem tesz különbséget SAVIGNY az «akaratnyilvánítás» és jogügylet között. Az akaratnyilvánítás ugyanis nem egyéb az akarat közlésére szolgáló eszköznél; ennyiben mindenesetre cselekvény, s lehetséges, hogy általa jogviszony változása czéloztatván, eme következménye be is fog állani. De az is lehetséges, hogy egészen eltekintve ama czélzatától, az akaratlan nemcsak össze nem függő, hanem össze sem vágó hatályokat von maga után, Hogy tehát tulajdonképen az akaratnyilvánítás is jogi tendenciával csak azon esetben bír, a hol valamely jog felett rendelkezést foglal magában, a midőn aztán közelebbi specificusabb jelleget nyervén, válhatik jogalapító vagy megszüntető akaratnyilvánítássá, jogügyletté.**

E kifogás azonban úgy látszik nem birt elég nyomatékkal, mert a forgalomba került definitióknál (pl. Arndts) folyton ott található, hogy «a jogügylet akaratnyilvánítás stb.» Csak WINDSCHEID jegyezte meg, hogy a meghatározás ezen elemében még mindig igen *tág* és igen *szűk*. Igen tág azért, mert midőn azt mondjuk, hogy a jogügylet azon akaratnyilvánítás, melynek célja és irányzata valamely joghatály előidézése, igen sokat mondtunk, a mennyiben e meghatározás alá a bírói ítélet is vonható: már pedig az ítéletet jogügyletnek nevezni se nem szokás, se nem lehet, rá nézve egészen más szabályok állván. Másfelől igen szűk azért, mert a felvett módon a jogügylet az azt létesítőnek csak a *saját* viszonyaira szorítózkodó marad; holott lehetséges, hogy harmadik személy viszonyára is meghatározólag hat; mely hiányok kikerülése végett formulázza azután a közönséges definitiót ily módon:

«a jogügylet *magánakarat*-nyilvánítás, melynek tartalma szerint valamely jog keletkezik, megszűnik vagy változást szenved.»***

Mindez azonban SAVIGNY tételére vonatkoztatva legfeljebb egy kis «határkiigazítás»-nak vehető, egy másik sokkal fontosabb mozzanatát szándékosan vagy elnézésből, de mindenesetre kritikán kívül hagyván. SAVIGNY tételében ugyanis szemben a megelőző korszakkal nemcsak systematicus, hanem a jog alaptermészetét érintő fontos mozzanat is van. A midőn t. i. az egyes akaratát a joghatálylyal *közvetlen* causális viszonyba hozza, az egyén autonómiáját, ez által az alanyi jogoknak a tárgyilagossá joghoz való viszonyát helyezé új szempontra, a miből kiindulva a jogi jelenségek egész sorára nézve az addig tisztán casuistikus megoldási mód helyébe állandó szabályokat tett. A miből könnyen érthető hogy mihelyt dogmájának ezen része fel-

* PUCHTA, Pand. 49. §: «Solche juristische Handlungen, deren Absicht auf eine rechtliche Wirkung geht, heißen Rechtsgeschäfte.»

** SINTENIS, *Das prakt. gem. Civilrecht.* I. k. 17., 19. §§.

*** WINDSCHEID, Pand. I., 69. §: «Rechtsgeschäft ist die Privatwillenserklärung des Inhalts, dass ein Recht entstehen, untergehen oder eine Veränderung erleiden soll.» Persze, hogy a sokat ígérő «magán» tóldalékról már ARNDTS veti fel az «igen szűk» kifogását: «Jedenfalls (aber) sind völkerrechtliche Handlungen Rechtsgeschäfte, und doch nicht Willenserklärungen von Privatpersonen.» (Lehrb. 63. §. 5. kiad.); a mire WINDSCHEID munkája következő kiadásában, részben kitérőleg, részben nem jól felelt.

szinre került, a vita más fordulatot, mondhatni az egész magánjogra nézve fundamentális jelentőséget nyert, ugyanarra, hogy nincs ma már Németországban magára valamit tartó vagy «sarkantyú» után vágyó dogmatikus író, ki a vitában közvetlenül vagy legalább incidenter állást ne foglalna. Lássuk, mi módon kerül ki az érintett fontos kapocs.

4. A jogeszme teljesebb megvalósulását a mai jogi tudat az u. n. «æquitas»-ban keresi. Ez alatt azonban nem a «bíró bölcs belátását», a pozitív jog rovására, az egyéni észjárás vagy tetszés törvényesítését érti. Az «æquum» az «egyenletes» jog az, mely a viszonyt teljesen fedi; mely mindent tekintetbe vesz a mi tekintetet érdemel, és semmi olyast a mi erre nem érdemes; az «æquitas» tehát a jogszabály teljessége. Továbbá, a jogforgalmi életnek alapja a «bona fides», a «megbízhatóság», a «teljesítési készség», mely a jogügyletből eredő haszon által az illetőben önként keletkezik, míg ez magát a társadalom általános életelveivel és az ezeket kifejező szokásokkal és erkölcsökkel ellentétbe helyezni nem szándékozik, míg le nem mond a kölcsönös bizalom birtokáról, mely egyedül képes az egyéni állást az embertársakkal szemben értékessé tenni. Ma minden jogügylet ily értelemben vett «bonæ fidei negotium.» A jogeszme valósulása tehát a jogügyletben az æquitas és bona fides érvényre emelkedése. Nem lehet ennél fogva kétség a felől, hogy minden jogügyletnél az alanyi momentum, a cselekvőnek akarata, alkotó rész, melylyel a jogi hatály causális vonatkozásban van. Ámde ezzel még nincs sok mondva, mert a causalitas is többféle; lehet közvetett, vagy lehet közvetlen. Az is kérdés tehát: melyik az eset a jogügyletben felvett akaratra nézve? SAVIGNY szerint a cselekvő akarata a jogügylet által létesített hatályra «közvetlenül van irányozva», a mit egy alkalommal concrét vonatkozásban így határoz meg: «... eigentlich muss der Wille an sich als das einzig Wichtige und Wirksame gedacht werden.» Helyes-e ez? És hol kapjuk e kérdésre a feleletet? Csak a SAVIGNY-iskola alaptételében.

A történeti iskola jogeszmeje könnyű és rohamos hódítást csinált, mert a népek közérzetének adott kifejezést. A «népakarat» eszméje a felébredt köztudat vezérszava, áthatja a közélet minden rétegét, s természetéhez képest követel, hogy constitutív tényezőnek ismertessék el: aktivitás nélkül nincs szabadság, nincs önállóság. A közélet, az ezt fentartó és mozgató intézmények sem lehetnek «puszta tetszés» dolga; az állam nem élettelen mechanizmus, hanem az emberi lét «organicus» eredménye, egységes és tárgyiasult szervezete. Más oldalról, habár az egymás mellé helyezett államok számtalan viszonyok által vannak is egymásra utalva, azért nem kevésbé önálló egyediségek, mely önállóságnak legkiválóbb mozzanata ez önmagáért és önmagában hordott törvény szerint tevékenyülő akarata, a mi tehát csak önmagát tarthatja forrásának is; a mi a jogra vonatkoztatva azt teszi: az állam saját jogával bír, melyet az individualitással járó hajlam, szokás, erkölcs, gazdasági helyzet stb. nemcsak individualisál, hanem szükségkép nemzetiessé is tesz. De ha az önállóság és individualitás a jogalap tulajdonsága, akkor e sajátság a jognak az egyesre mint jogalanyra való concrét vonatkozásában is meg kell, hogy legyen mindazon esetben, a hol a közérdek az egyéni jólét eszközlésében találja célját: az alanyi magánjogoknál. Az egyesnél is a jogalanyiság az «én» nek érvényesülése; a mi azt teszi, hogy concrét esetben a jogviszony változását okozó tényeknél, tehát jogügyleteknél, a cselekvő akarata létesítő és meghatározólag ható tényező: «Das Rechtsgeschäft ist die Bethätigung der dem Privatwillen auf dem Rechtsgebiet zustehenden schöpferischen Kraft.»**

(Folyt. köv.)

* SAVIGNY, i. m. 134. §.

** WINDSCHEID i. h.

ÉSZREVÉTELEK

az «Általános magánjogi törvénykönyv» tervezetének a «Dologi jogot» tárgyzó részére.*

II. FEJEZET.

Telki szolgalmak.

I. Természetük (talán: Átalában).

(283. §.) Csak azt kell megjegyeznem, hogy a *telki szolgalom* mivoltának meghatározása nem eléggé szabatos.

(284. §.) Nincs észrevételem.

(285. §.) E §. tartalma határozatlan voltánál fogva csak visszaélésre, de legalább is félreértésre adhat alkalmat, a mennyiben «az uralgó telek szükséglete vagy annak használása» esetleg kiterjedtebb használatot kívánna meg, mint a szolgalom rendelkezései megállapítva volt. Czélszerűbb lenne a §-t mellőzni, miután már a 274. §. első bekezdésében is megfelelő szabály foglaltatik.

(286. §.) Hogy telki szolgalmak oszthatlanok, ezt nemcsak a 143. §. már kimondta, de ismét kimondja még a 287. §. is, következésképp a 286. §. törlendő.

(287. §.) Ennek utolsó tétele: «Sem az eszmei, sem a természetbeni felosztás folytán a szolgáló jószág nagyobb terheltetése helyt nem foghat», elhagyandó, mert ez is már a 274. §. első bekezdésében benne foglaltatik.

(288. §.) Hogy a tulajdonos saját telkén tetszése szerint rendelkezhetik, a mennyiben őt ebben törvényes szabályok vagy másnak szolgálmi joga nem korlátozza, ez nemcsak magától értetik, de e javaslat 38. §-ában már ki is van mondva. A sok ismétlésre s így a 288. §-ra nincs szükség.

II. Egyes telki szolgalmak.

Egyes telki szolgalmak eseteinek különös kiszemelését és részletes szabályozását nem tartom szükségesnek, sőt czélszerűnek sem akkor, mikor azokon kívül még számtalanok lehetnek és vannak is, melyekről említés sem tétetik és a mikor az általános elvek alapján az egyes esetekben felmerülhetők kételyek biztosan elintézhetők; az általános meghatározások igényelnének csak némi kiegészítést. Miért kelljen nekünk a szászországi és az ausztriai polgári törvénykönyvet mindenben követnünk?

Egyébiránt, hogy az ausztriai ptk. is az egyes telki szolgalmakra vonatkozó részletes szabályaival csak az általános elvek gyakorlati alkalmazását kívánja irányítani, ez nemcsak a törvénykönyv 487. §-ának szegélyiratából, de e szavaiból is kitűnik: «A szolgalmak külön nemeinél a jogviszonyok az itt felállított elvek szerint határozandók meg. A ki tehát stb».

Azon nem valószínű eshetőségre azonban, ha a javasolt részletes szabályozás a törvénykönyvbe mégis felvételnek, hozzászólók az egyes szakaszokhoz is.

(289. §.) Az első bekezdés az «*általános határozatok*» között a 272. §-ban csaknem szóról-szóra már megvan. Ismétlésre nincs ok.

A második bekezdés két esetet emel ki, melyek nem tekinthetők telki szolgalmaknak; miért nem sorolja fel a többi eseteket is, mert a szövegből nem tűnik ki, hogy azok csak példaképpen említvék meg. Ily negatív intézkedésre egyáltalában nincs szükség, de a §-ban említett két eset különös kiemelésére már azért sincs legkisebb szükség, mert ha az indokolás szerint (216. lap): «A szakasz végbekezdése gátolja, nehogy ily örökös haszonélvezet által a tulajdonjog végkép hatálytalanná tétessék, és hogy az örökberlet behozassék (emphyteusis)», ez e helyen felesleges ismétlés, miután megtette ezt már a javaslat 40. §-a, melyről a 289. §. talán megfeledezett.

* Az előbbi közleményeket l. a 8., 10., 13., 14., 17., 21., 24., 26., 27., 28., 29., 30., 32., 33., 34., 37., 38. és 39. számokban.